

[Agerschou]

ster til daginstitutioner. Det er problemer, som vi lægger megen vægt på bliver løst.

I forbindelse med diskussionerne om taxameterordninger og andre pasningsordninger synes vi, at det er deprimerende, at de stort set kun foregår på voksnes betingelser. Omdrejningspunktet i debatten er, hvordan det bliver fleksibelt for de voksne, men det er faktisk børnene, der opholder sig i daginstitutionerne. Det betyder for os, at eventuelle forandringer skal ske på en måde, så de tilgodeser børnenes behov for oplevelser og aktiviteter i de timer, hvor de ikke er sammen med forældrene. Det skal ikke bare være sådan, at forandringen betyder, at de voksne slipper nemmest om ved det. Det vil være SF's grundholdning i forbindelse med de samtaler, socialministeren har lovet at indkalde til i løbet af sommeren i et forsøg på at få løst problemerne på daginstitutionsområdet.

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg skal takke ordførerne for Socialdemokratiet og SF, fordi vi trods alt efter lange forhandlinger nåede frem til et resultat.

Jeg kan forstå på begge partier, at man stadig væk er nervøs for, at dette lovforslag skal få dagpasningsordningerne til at løbe af sporet. Jeg gør opmærksom på, at der jo i lovens aller sidste stykke er et løfte om revision, som selvfølgelig er sat ind, fordi vi her begiver os ind på et nyt område. Jeg håber selvfølgelig, det falder heldigt ud, men som jeg vist har sagt før, er al ny lovgivning jo så at sige et samfundseksperiment, og vi må se, hvordan det går.

Jeg vil da heller ikke stå her uden også at sige, at jeg er enig i, at der ikke er nogen, der ønsker, at dette skal løbe af sporet eller give pædagogisk uacceptable løsninger. Jeg har faktisk tiltro til, at både forældre og kommuner har så megen forstand på de her ting, så det kan de sagtens klare. Og jeg vil da meget gerne opfordre kommunerne til at tage opgaven op og forsøge at få andre og nye former for børnepasning, som man længe har efterlyst i kommunerne.

Jeg vil godt sige, at når man fokuserer meget på ventelisterne og samtidig siger, at det i øvrigt er alt for dyrt at få passet børn, så er den løsning jo nærliggende, som regeringen har anvist, nemlig at vi må prøve at få nogle af børnene passet i noget kortere tid. Dermed giver vi dels mere plads i institutionerne, og dels må vi ind-

rette betalingen sådan, at den er afhængig af den tid, børnene bliver passet. Dermed har vi i hvert fald løst nogle af problemerne, om end ikke alle. Jeg har heller ikke på noget tidspunkt forestillet mig, at dette var den totale løsning på alle vore problemer, men den er et bidrag til, at vi kan indrette os mere fleksibelt og først og fremmest mere børnevenligt.

Når SF's ordfører, hr. Agerschou, siger, at debatten i høj grad er foregået på de voksnes betingelser, er det jo for så vidt rigtigt, når vi kun taler om fleksibilitet. Men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at Socialstyrelsen har udsendt et debatoplæg netop om de 0-2-årige problemer til en bred høring i kommunerne blandt ansatte og blandt forældre. Oplægget hedder »Myter eller realiteter omkring småbørnenes vilkår«. Det er i høj grad ud fra et ønske om at få diskuteret disse ting ud fra hensynet til børnene.

Dernæst vil jeg gøre opmærksom på, at vi den 7. maj 1990 har arrangeret en høring med arbejdsmarkedets parter for at diskutere, hvordan vi kan indrette erhvervslivet på en måde, der i højere grad tilgodeser børns og forældres behov for at være mere sammen med hinanden. Så jeg tror, at vi har lagt grunden til, at vi kan få en bedre diskussion også på børnenes betingelser.

Jeg vil give fru Jytte Andersen ret i, at det i og for sig er en milepæl, at vi nu får vedtaget en formålsparagraf. Den er selvfølgelig så åben og så bred, som sådan en må være, men jeg vil meget gerne gentage, hvad jeg har sagt før: at jeg opfatter den alene som en platform, hvorfra den lokale debat om en kommunes eller et lokalområdes børnepolitik og dagpasningspolitik skal udgå.

Det afgørende må være, at vi nu begynder at diskutere alle børns vilkår og ikke bare ensidigt, som vi hidtil har gjort, fokuserer på de børn og de forældre, som har været så heldige at få en daginstitutionsplads.

Vi ved, at behovet for offentlig børnepasning vil stige, fordi der bliver færre dagplejemødre og færre mødre og bedstemødre, der går hjemme; og det betyder, at vi får et øget behov for pasningsmuligheder. Og vi ved også, at ressourcerne på dette område er yderst begrænsede, bl.a. fordi kommunernes økonomi bliver belastet, også af et øget antal ældre. Derfor handler det dybest set om holdninger, om flek-